

‘Wind op Zee’ dupe van onnodige discussie

Gebrek aan enthousiasme voor grote windparken op zee kan je de minister van Economische Zaken niet verwijten: in 2023 moet er een operationeel windvermogen op zee zijn van 4450 MW. De zorgvuldigheid bij de implementatie van deze plannen laat echter flink te wensen over. Met ongeoorloofde inmenging in de tarievenstructuur wil de minister vaart zetten achter zijn plannen. Hij bereikt hiermee het omgekeerde. Discussie over zijn rol ten aanzien van de tarieven verhoogt de onzekerheid bij investeerders. Vertraging en kostenverhoging zijn het resultaat.

Blauwe ogen

Volgens een recent wetsvoorstel voor de aanleg van een net op zee wil de minister kosten die sinds 2013 zijn gemaakt, verrekenen in toekomstige tarieven. Hij stelt zelfs dat dit de meest efficiënte manier is en dat de toezichthouder dit niet op doelmatigheid hoeft te toetsen. Net als de aannemer die uw nieuwe huis bouwt zegt: “Het komt allemaal wel goed met die kosten.” Een tariefstijging van 200% behoort tot de mogelijkheden!

Taak voor onafhankelijke toezichthouder

De minister handelt in strijd met elk rechtszekerheidsbeginsel. Het vaststellen van tarieven is de exclusieve taak van de onafhankelijke toezichthouder, zoals vastgelegd in Europese Richtlijnen. De minister vindt deze onduidelijk, antwoordt hij op recente Kamervragen, naar aanleiding van zijn financieringsplannen. Zonder enige gêne schuift de minister hiermee meerdere - heldere - uitspraken van de nationale rechter, en zelfs van het Europese Hof van Justitie, over de bevoegdheidsverdeling tussen minister en toezichthouder van tafel.

Onrust op markt

Discussies over bevoegdheden hangen al enige jaren ‘boven de markt’. Dit ondermijnt het investeerdersvertrouwen. Kapitaalverschaffers calculeren in hun risicoanalyses eventuele vernietiging van besluiten door de rechter in. Pensioenfondsen zijn als gevolg van regulatoire risico's terughoudend met investeren in energie-infrastructuur. Om vertraging van de uitrol van ‘Wind op Zee’ te voorkomen moeten

investeerders op korte termijn zekerheid krijgen over de vergoeding van kosten voor de windparken op zee zonder dat dit ten koste gaat van de rechtspositie van afnemers die de rekening betalen.

Voorsorteren op STROOM

Volgens VEMW heeft de minister voldoende alternatieven ter beschikking om ‘Wind op Zee’ op een transparante en rechtszekere wijze te implementeren binnen de kaders van nationale en Europese wetgeving. Door het ‘net op zee’ te beschouwen als ‘aansluiting’ en dit te vergoeden uit de Subsidieregeling voor Duurzame Energie (SDE+) is de discussie over de bevoegdheidsverdeling tussen minister en ACM onnodig en biedt hij investeerders zekerheid. Daarnaast moet de discussie over de rolverdeling tussen de minister en toezichthouder voor eens en voor altijd verstommen door in STROOM ondubbelzinnig de te onderscheiden verantwoordelijkheden vast te leggen conform Europese wetgeving.

